

Jak mluvit s dětmi o válce

Na internetu jsem teď četla několik článků o tom, jak s dětmi mluvit o probíhající válce. Co si o tom myslíte? Eva K.

Nevím, jestli jsme četli texty stejné, ale zaregistroval jsem tento fenomén také. Musím říci, že jsem v některých případech na rozpácích. Na jednu stranu nechat dětské dotazy bez odezvy, případně zbavit se jich nějakým klíše, jistě není optimální. Na straně druhé cítím za tím takové to nekonečné hnůti „odborníci sobě“. Stvoříme, případně řádně přifoukneme problém, on už z toho nějaký grant a pár teplých úvazků jistě vypadne.

„Kdy už umřeš, maminko?“, ptala se nedávno opakovaně dcera školkového věku bez větších emocí ženy. „Jé, ten pán je zmrzlý?“ vzneslo stejné dítě dotaz nad fotografií padlého ruského vojáka v časopise na stole. „Chudák pán“, odvětilo klidně dítě na vysvětlení, že byl zabít protivníkem ve válce. Děti úměrně svému věku samozřejmě(!) žijí to, co žijí jejich nejbližší. Téměř bezvýtku zrcadlí emoce a rozpoložení svého okolí. Je-li toto stabilní a láskyplné, nemají se děti v zásadě čeho bát. Platí samozřejmě i opak. Dostal jsem se před lety do nepříjemné situace. Dotaz podobný tomu vašemu vznesla se zřetelným podtónem apelu na změnu jedné maminka na rodičovské schůzce ve škole mých starších dětí. Už nevím, o jaký konflikt šlo tenkrát, bezpochyby opět o něco světoeděného. Děti to byly každopádně prvostupňové. Paní se vlastně dožadovala, abychom všichni zaujali nějaký jednotný postoj, který by pro ni a její dítě byl bezpečný. Když jsem poněkud zpochybnul naléhavost takových kroků, obořila se na mě s dotazem, jestli já tak snad nečiním a sama si odpověděla, že bych měl. Zdůvodnění bylo prosté. Její chlapec vše velmi intenzivně sleduje a je z toho špatný. Popsala dokonce v jisté naivitě veškeré mediální kanály, kterými k jejímu nebohému cirka osmiletému dítěti všechna hrůza a bolest světa v tu dobu denně proudila. Zhrozil jsem se a v duchu si odpověděl na nabízející se otázku, čím to, že právě její dítě je trvale subjektem pé-

če dobře poloviny personálu školy. Chlapec měl svého asistenta, své pravidelné ataky zřivosti a vůbec zaměstnával kde koho, a to obrazně i doslova. Neznal jsem a neznám jeho anamnézu či tehdejší diagnostické závěry. Hlavou mi ovšem tenkrát šlo, že mít v tomto věku, jak se lidově říká „na hrbu“ krom rozhodování o vlastním chování (ano, maminka byla zastánkyně volné výchovy, řekněme zjednodušeně) i veškeré problémy lidstva, asi bych byl neurotický a agresivní úplně stejně jako dotyčný malý kluk. Trochu mě dodnes mrzí, že jsem tenkrát neměl větší odvalu a mamince to neřekl otevřeněji.

Méně je prostě někdy více. Takže ano, mluvit s dětmi je dobře o všem, co je zajímavé. Zároveň je ale potřeba je nezahlcovat a také je chránit od stresorů pro ně nadbytečných. Připomíná mi to krom jiného i současnou agendu sexuálního vzdělávání čím dál menších dětí. Ty děti by se ve své přirozené zřivosti spokojily s jednou, dvěma větami odpovědi, my ale rovnou uděláme program na hodinu a pro jistotu i pro ty, kteří by tu potřebu ještě několik let neměli. To pak mohou začít některé děti náhle řešit problém, který by bez jinak jistě dobře miněné intervence nezaly a kterým jim tak maximálně, opět laicky řečeno, zkrátíme dětství. To samé se týká i mluvení o válce.

Kdybyste místo mých vzpomínek a nebo zas odborného žonglování s cizími slovy potřebovala přece jen jednodušší, praktický návod, doporučuji shlédnutí dnes už staršího italského filmu Život je krásný. Kdyby nic jiného, je tam mistrovským způsobem, byť s jistou uměleckou nadsázkou, krásně vykresleno to, že kulisy života mohou být často děsivé, ale když máte milující rodiče, nemusíte o tom ani vědět. Obraz ukrajinských dětí skotačících mezi kufry a taškami na nádraží v daleké cizí zemi, který mi právě včera popsal kolega, je toho také důkazem.

Mgr. Petr Voženílek

Rodinný, dětský a párový poradce, který mnoho let vedl celkem tři pobytová i ambulantní pracoviště Středisek výchovné péče ve východních Čechách, má soukromou praxi, je absolventem Humanitních studií na Teologické fakultě Jihočeské univerzity a rozšiřujícího studia Speciální pedagogiky na Univerzitě Hradec Králové. V současné době pracuje (kromě jiného) i jako strojevedoucí.

Vždyť dnes každý pomáhá Ukrajině jak může...

Válka na Ukrajině způsobila v Evropě bezprecedentní humanitární krizi. Ukrajinským utečencům pomáhají v nebyvalé míře jak čeští jednotlivci, tak i obce, spolky a soukromé společnosti.

Od začátku války přišlo, podle odhadů z dat mobilních operátorů, do České republiky již zhruba 200 000 ukrajinských občanů. Čtyři pětiny dospělých, kteří přišli z Ukrajiny do Česka, jsou ženy, zhruba 55 procent ze všech příchodců jsou děti, řekl poslancům ministr vnitra Vít Rakušan. Ten dále uvedl, že Česko zvládne ubytovat přibližně čtvrt milionu osob.

Do pomoci uprchlíkům se Češi zapojili v neuvěřitelné míře: Od začátku konfliktu vybrali a odeslali již přes dvě miliardy korun. Velký počet našich spoluobčanů samostatně organizuje transport potřebného materiálu na Ukrajinu a naopak zpět vozí ty, kteří se z pochopitelných důvodů snaží překročit hranice na západ. Jak již bylo uvedeno, v největší míře se jedná o ženy a děti.

„Prakticky hned od začátku války muselo naše město začít řešit požadavky na ubytování uprchlíků v rámci individuálních příjezdů. V tuto chvíli máme obsazeno řádově sto míst v objektech, které Hradec Králové přímo vlastní, nebo provozuje. Některé objekty, které by byly teoreticky k dispozici, bohužel nevyhovují. Běženci mají pochopitelné potřeby, zejména prosí, aby v ubytovacích prostorech byla alespoň minimální možnost uvařit si, nebo i jen ohřát jídlo. Na dlouhodobé stravování po restauracích nemají pochopitelně prostředky“, říká Pavel Marek, náměstek primátora Hradce Králové pro oblast správy majetku města. K financování této pomoci pak dodává: „Město hradí veškeré náklady u ubytoven v jednotkách tisíců korun per objekt tam, kde není v přímém vlastnictví a správě města. V našem rekreačním objektu na Stříbrném rybníku máme v tuto chvíli ubytováno 57 Ukrajinců. Hradec Králové vytvořil rezervní fond kde bude zhruba jeden milion korun. Ten budeme používat pro aktivity, u kterých není ještě jisté, zda je bude hradit kraj, nebo stát.“

Pro některé podnikatelské subjekty je pomoc potřebným v dnešní situaci premiérou, pro jiné už dobrou praxí. „Když jsme potřebovali rychle vyřešit situaci třech holčiček paní Ivanky, naší ukrajinské kolegyně, věděla jsem, že na IPCčko se můžu spolehnout. Už loni byla firma partnerem benefičního Cyklo handy maratonu, který pořádá náš spo-

lek ACTIVE HANDY nová naděje. Tam podporujeme zapojení hendikepovaných po nehodách do aktivního života“, říká manažerka společnosti Invest & Property Consulting Lucie Vernerová.

„Děti naší kolegyně, správkyně objektu jednoho z našich projektů (Axis medical, poznámka redakce) přijely z Ukrajiny prakticky bez ničeho. Bylo třeba je okamžitě ubytovat, zařídit dokumenty, ubytování, školu, spojení se světem. Prostě všechno. Za 18 hodin jsme v rámci zaměstnanců firmy vybrali dostatek peněz na pokrytí všeho potřebného a od vedení jsem dostala ihned pokyn, abychom začali obdobně používat firemní objekt i po vyřešení situace Lily (13), Světlany (15) a malé Milany (4). Už teď víme, že na první kritické dny ubytujeme další ukrajinskou rodinu v podobné situaci.“ Lucie Vernerová dále vzkazuje: „Kapacity ubytování vystačí pro 15 lidí, v tuto chvíli je už máme pro nejbližší dny zcela naplněny. Nově příchodcům poskytneme zázemí pro vyřešení nejaktuálnějších tráblů. Zdarma je ubytujeme, seženeme všechno potřebné ke startu fungování v novém prostředí jako jsou úřady a v rámci otevřené sbírky stále sbíráme na tohle všechno průběžně prostředky.“

O vyjádření ke spolupráci firmy a spolku jsme požádali Olivera Kálnássyho, předsedu správní rady Invest & Property Consulting, a.s.: „Měli jsme kapacitu, tak jsme považovali za samozřejmé vyjít přáním kolegyně vstříc. Vždyť dnes každý pomáhá Ukrajině jak může...“ Ondřej Smutný

NOVÉ BMW ŘADY 2 ACTIVE TOURER

KOPECKÝ